

Nr 624.

Av herr Nordkvist m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts propositioner, nr 59, med förslag till lag om gräns mot allmänt vattenområde, och nr 60, med förslag till lag om rätt till fiske m. m.

I fiskerättskommitténs förslag av år 1947 upptogs, vad saltsjön beträffar, endast generella regler för bestämmande av omfattningen av enskilt fiskevatten. Vid remissbehandlingen av förslaget gjordes emellertid av myndigheter och enskilda i Kalmar län — liksom även i Norrbottens län, vilket emellertid ej blir föremål för behandling i det följande — gällande, att de av kommittén föreslagna generella reglerna skulle i fråga om vissa av länets kuststräckor föra till icke önskvärda resultat. En sammanfattning av yttrandena finnes i Kungl. Maj:ts proposition nr 60 till innevarande riksdag s. 84—88. Särskild vikt torde böra tillmätas länsstyrelsens yttrande. Länsstyrelsen anförde att det förefölle som om de föreslagna bestämmelserna för gränsdragningen väl skulle lämpa sig för kuster utan skärgård, men att de i skärgårdarna, särskilt mera öppna sådana, däremot komme att medföra en reduktion av fiskerätten, som syntes synnerligen betänklig. Enligt länsstyrelsens uppfattning borde därför den nu bestående fiskerätten bibehållas så långt som möjligt oförändrad även inom skärgårdsområdena, varigenom statens ersättningsskyldighet skulle betydligt minskas. Kritiken medförde även att fiskerättskommitténs förslag icke på förevarande punkt oförändrat upptogs i propositionerna om gräns mot allmänt vattenområde (nr 59) och om rätt till fiske (nr 60). I 3 § av den föreslagna lagen om gränser mot allmänt vattenområde hänföras i fråga om Kalmar län till fastigheterna även vissa områden bestämda genom syftlinjer mellan uddar och andra lätt igenkännliga punkter (propositionen 1950: 60 s. 103). Motiveringen för dessa förändringar återfinnas i följande yttrande i propositionen 1950: 60 (s. 42) av jordbruksministern. Sedan denne instämt med kommittén i fråga om de allmänna reglerna säger han:

»Med hänsyn till vad som anförts i remissyttrandena finner jag emellertid önskvärt att gränsen på vissa ställen efter kusten får en sträckning, som något avviker från vad som skulle följa av de allmänna reglerna. De ställen jag åsyftar äro Norrbottens län vid mynningen av Torneälv samt vissa delar av Kalmar län. Det är här fråga om en skärgård av särpräglad typ, grund och småbruten. Vidare äro här äganderättsförhållandena annorlunda

än på många övriga håll, i det att här yrkesfiskarna i stor utsträckning ännu stödja sig på strandäganderätt och ofta samtidigt äro både bönder och fiskare. Dessa förhållanden synas mig böra föranleda vissa jämkningar till strandägarnas förmån, varvid dock uppenbart överdrivna anspråk böra tillbakavisas. Jämkningarna böra enligt min mening få karaktär av undantagsstadganden.»

Även mot de bestämmelser, som i propositionerna 1950: 59 och 60 föreslagits i fråga om bestämmandet av fastigheternas i Kalmar län gränser mot havet, har emellertid kritik gjorts gällande. I likalydande inom båda kamrarna väckta motioner (I: 355 och II: 431) till innevarande års riksdag ha herr Gränebo m. fl. och herr Jonsson i Skedsbygd m. fl. föreslagit ändringar till strandägarnas förmån i de av Kungl. Maj:t föreslagna gränserna. I en inom andra kammaren väckt motion (II: 430) har herr Hæggbloom, som undertecknat motionen II: 431, dessutom föreslagit vissa justeringar beträffande de gränser, vilka enligt propositionen skulle gälla inom de mera nordligt belägna delarna av Kalmar län.

Sedan i våras behandlingen av förslagen till lagar om gräns mot allmänt vatten och om rätt till fiske uppskjutits till höstsessionen, har den 21 augusti hållits ett möte i Runnö och Vällö med dessa öars befolkning. Till mötet, till vilket tredje lagutskottets ledamöter inbjudits, hade den fiskeridkande befolkningen mangrant slutit upp. Landshövdingen i länet fungerade som ordförande, och närvarande voro bl. a. landssekreteraren och överlantmätaren. Man gjorde en utfärd till fiskevattnen och höll därefter ett sammanträde, vid vilket frågan om de nya gränserna ingående behandlades. Kritiken mot propositionen var enhällig, och den understöddes kraftigt både av landshövdingen och överlantmätaren. Vad som gjordes gällande torde i huvudsak kunna sammanfattas på detta sätt.

Fastigheterna på de båda öarna lämna nu sina ägare en tillräcklig bärgning genom att inkomsterna av jordbruket utfyllas av inkomsterna av fisket. Om fiskerätten beskäres skulle däremot fastigheterna komma att sjunka ner till utpräglat ofullständiga jordbruk. Ett antagande av propositionen skulle alltså innebära att man i fråga om fastigheterna på Runnö och Vällö skulle tillämpa en helt annan grundsats än i fråga om fastigheter inom andra delar av riket, där man ju söker hindra uppkomsten av nya ofullständiga jordbruk och söker fullständiga de ofullständiga jordbruk, som nu finnas.

Ekonomisk ersättning för de ingrepp i de gamla rättigheterna till fiske, vilka komme att ske om propositionen antoges, skulle man visserligen få av kronan enligt de föreslagna stadgandena om ersättning för mistad fiskerätt m. m., men man önskar icke få pengar i stället för fiskerätt. Skadan på fastigheterna vore lika stor vare sig man finge penningersättning för den eller ej. Man vill fortfarande förvärva sitt uppehälle genom jordbruk och fiske i kombination.

Man hade ansett sig trygg i sin besittning av fiskevattnen, icke blott på grund av att den var uråldrig utan även på grund av att under de senaste årtiondena (1929 och 1944) skett gränsbestämningar, vilka fastställts av ägodelningsrätten och därefter vunnit gällande kraft. Ett genomförande av propositionen skulle betyda, att rättsverkan av dessa lagligen fattade beslut skulle i fråga om betydande områden falla bort.

För fisket skulle icke de i propositionen föreslagna inskränkningarna i strandägarnas rätt medföra fördel. Befolkningen i Vällö och Runnö hade nedlagt betydande kostnader å fiskevården. Om fisket bleve fritt funnes icke anledning att fortsätta härmed. Följden av att propositionen antoges bleve även en försämring av fisket genom rovfiske.

Jordägare, arrendatorer och övriga fiskare hade visserligen av fiskerättskommittén varit kallade till sammanträde i Oskarshamn, innan kommittén framlagt sitt lagförslag, men vid detta sammanträde hade man icke ägt kännedom om vart kommittén skulle komma. (Protokollet över sammanträdet, som hölls den 17 augusti 1945, finnes i SOU 1947: 47 s. 451 ff. Det upptager av de närvarande ordsborna gjorda uttalanden, mestadels om huru förhållandena faktiskt gestaltade sig, i anledning av framställda frågor, men anger icke vilka de framställda frågorna voro.) Fiskerättskommittén hade däremot icke besökt öarna och alltså icke på dessa tagit kännedom om förhållandena.

För närmare upplysning om vad som framkom vid sammankomsten å Runnö och Vällö hänvisa vi till ett protokoll, som fördes av landssekreteraren och bilägges denna motion. Protokollet ger bl. a. av överlantmätaren lämnade upplysningar om storleken av de vattenområden, byarna skulle avstå, och innehåller även en uppskattning, gjord av en av initiativtagarna till mötet, av storleken av den förlust Runnö och Vällö årligen skulle göra om propositionen antoges.

Vad som förekom vid mötet har givit oss den uppfattningen att en inskränkning av strandägarnas vattenområden vid Runnö och Vällö icke nu bör äga rum. Utan att taga ståndpunkt till motionerna I: 355 och II: 431 anse vi, att lagbestämmelser, genom vilka dessa områden inskränkas, icke böra genomföras annat än på grundval av en utredning, som behandlar förhållandena mera ingående än som varit fallet i fiskerättskommitténs förslag och därefter i propositionen. Vi fästa uppmärksamheten icke blott vid den mycket bestämda starka opinionen bland fiskevattensägarna utan även vid den ståndpunkt som intogs av landshövdingen och överlantmätaren, alltså av länets främsta representant och av den främste företrädaren av de intressen, som uppbäras av fastighetsbildningslagstiftningen. Vid en eventuell ny utredning böra flera punkter närmare skärskådas. Man bör ingående fastställa den inverkan, en inskränkning av fiskevattensägarnas områden skulle ha på öarnas näringsliv. Man bör undersöka, om de fördelar, en inskränkning av strandägarnas vattenrätt skulle medföra för andra

grupper av befolkningen, verkligen äro så stora att de motivera de måhända betydande ersättningsbelopp, statsverket kan bli skyldigt att erlægga. Hänsyn bör vid en ny utredning även tagas till att gränsbestämningar fastställts så sent som 1929 och 1944. Att bryta rättsverkan av dessa av vederbörande domstol fastställda förrättningar synes icke utan tvingande skäl böra äga rum.

Vi föreslå därför att statsmakterna icke nu binda sig för nya regler rörande fastigheternas utsträckning vid Runnö och Vällö. Vi föreslå att de gamla reglerna få gälla tills vidare vid dessa öar. I den mån de nya reglerna om utsträckningen av strandägarnas vattenområden vid havskusterna ha föreslagits såsom underlag för lagberedningens arbete på en ny jordabalk, kan påpekas, att beredningens arbete icke torde befinna sig på det stadium att man med hänsyn därtill behöver binda sig för nya fastighetsgränser vid varje del av kusten.

Ett uppskov med frågan om nya fastighetsgränser vid öarna synes lagtekniskt kunna genomföras genom att 3 § förslaget till lag om gräns mot allmänt vattenområde får ändrad lydelse. Det torde emellertid tillkomma tredje lagutskottet att utarbeta lagtext.

Med stöd av vad ovan anförts hemställa vi,

att riksdagen ville, vid behandlingen av Kungl. Maj:ts propositioner nr 59 och 60, bestämma att frågan om nya gränser för fastigheterna å Runnö och Vällö måtte uppskjutas och i följd därav de hittillsvarande reglerna om bestämmandet av dessa gränser fortfarande gälla.

Stockholm den 17 oktober 1950.

Sigfr. Nordkvist.

Einar Johansson.

Tekla Torbrink.

Gunnar Ericsson

G. E. Holm.

i Näs.

I motionens syfte instämma:

Arvid Jonsson

Einar Hæggblom.

i Skedsbygd.

Bilaga.

Utdrag av protokoll, hållet vid sammanträde inför länsstyrelsen i Kalmar län i skyttepaviljongen å Vällö den 21 augusti 1950 angående ändring av § 2 i fiskerättskommitténs förslag till fiskelag på sådant sätt att nuvarande fiskevattensgränser vid Vällö, Runnö m. fl. platser skulle få bibehållas oförändrade.

§ 139.

Närvarande: Herr Landshövdingen Ruben Wagnsson samt undertecknad landssekreterare.

Till sammanträdet, som hade tillkommit på grund av inbjudan från fiskevattensägarna å Runnö och Vällö, hade även infunnit sig tredje lagutskottets ordförande, professor Åke Holmbäck, förste vice talman Petrus Gränebo, riksdagsmännen Einar Johansson, Einar Hæggblom, Sigfrid Nordkvist och fru Tekla Torbrink, ledamoten i tredje lagutskottet Anders Stjärne samt överlantmätaren Gunnar Arnberg och ryttmästaren G. Ulf-sparre.

Förutom sammankomstens initiativtagare fiskevattensägarna Georg Engström och Hans Peterson från Vällö samt Paul Carlsson och Walfrid Nilsson från Runnö var ett stort antal av ordsborna från nämnda öar närvarande. Vidare hade en representant för Ödängla samt envar av öarna Svartö och Björnö kommit tillstädes.

Före sammanträdets början hade deltagarna under en rundtur längs de av lagförslaget berörda fiskevattensområdena av överlantmätaren och herr Engström erhållit en grundlig orientering i frågan.

Fiskevattensägaren Georg Engström öppnade sammanträdet och hälsade de närvarande välkomna, därvid han särskilt riktade sig till Herr Landshövdingen, professor Holmbäck samt övriga ledamöter av riksdagen.

Herr Landshövdingen uttalade sin stora glädje över att tredje lagutskottets ordförande professor Holmbäck samt övriga ledamöter av riksdagen visade intresse för ett problem, som kanske i samband med en mängd frågekomplex kunde synas ganska bagatellartat, men som för befolkningen i bygden spelade en betydande roll. Riksdagen brukade dock visa stor försiktighet, då det gällde att mot gammal hävd fråntaga en bofast yrkesbefolkning deras arbetsområde.

Herr Landshövdingen uppläste det avsnitt av länsstyrelsens utlåtande till Kungl. Maj:t över fiskelagsförslaget, som avsåg § 2, och varav framgick, att länsstyrelsen mycket energiskt hade vänt sig mot det föreliggande förslaget. Förändringar till det sämre skulle följa av förslagets genomförande. Frivattnet skulle främst komma nöjesfiskare — ej yrkesfiskare — till godo. Herr Landshövdingen yttrade vidare, att om riksdagen komme att godkänna förslaget i nämnda del, uppstode skyldighet från statens sida att lämna ersättning till de nuvarande innehavarna av fiskerirätten. Det komme att medföra mycket svårbestämbara ersättningskrav från ägarnas sida, och det bleve en alldeles onödig utgift för staten, som staten icke skulle ha något gagn av, varför här funnes goda skäl att få en ändring till stånd.

Herr Engström: När förslaget första gången hade framkommit och behandlats av fiskarnes egna organisationer, hade man nog allmänt varit av

den meningen inom styrelsen, att icke något område skulle tagas från fiskevattensägarna, utan att endast klara linjer skulle dragas; fiskevattensägarna hade haft frågan under debatt, innan fiskerättskommittén hade börjat arbeta på förslaget. Det gällde ju fiskarnes uppehälle, och för att de skulle kunna existera, måste de få behålla det fiske, som de sedan lång tid tillbaka hade hävdad och som de hade fått fastställt.

Herr Engström uttryckte sin förvåning över det sätt, på vilket man handskades med en grupp, som kanske räknades till de sämst lottade och som vore minst representerad i riksdagen. Mindre jordbruk brukade man ju öka ut, så att de bleve mer bärkraftiga. Han ansåg, att fiskarne bleve styvmoderligt behandlade, men betonade, att de ämnade hålla ut med att kämpa för sin rätt.

Vidare uttalade herr Engström ett önskemål om att de olika partiernas riksdagsmän, som nu hade varit och besett vattenområdena kring Vällö och Runnö, ville i en gemensam motion lägga fram ett förslag till höstrikdagen, som innebure, att fiskevattensägarna skulle få behålla sina av ålder hävdade fiskegränser, vilka även hade vid lantmåteriförrättning blivit fastställda.

Slutligen yttrade herr Engström: »Man får ej gå för långt i socialiseringshänseende, att man glömmet människorna för socialiseringens skull.»

Överlantmätaren Gunnar Arnberg: Särskilt gränsbestämning omkring Runnö hade fastställts år 1929. I samband med laga skifte å Vällö skifteslag i början av 40-talet verkställdes gränsbestämning, som fastställdes 1944. Vid dessa gränsbestämningar avgjordes utom annat vad som var enskilt och allmänt vatten. — Lagförslaget innebure, att Runnö, som för närvarande hävdade ett område på 1 735 hektar, endast skulle få behålla 1 350 och att Vällö av sitt område å 2 640 hektar skulle få behålla 1 940. Runnö skulle alltså nödgas avstå ett vattenområde om 400 hektar och Vällö 700 hektar.

Innevarande år hade laga skifte sökts på en hemmansdel å Vällö. Tillräckligt med inägojord funnes, så att ansökningsen skulle kunna beviljas, men förutsättningen vore givetvis, att hemmanen hade tillgång till fiskevatten. Skulle Vällö komma att minska med 700 hektar, bleve frågan mycket tveksam. Om lagförslaget skulle gå igenom, skulle befolkningen på Vällö icke längre kunna få sin utkomst där.

Professor Åke Holmbäck ställde därefter en del frågor till överlantmätaren beträffande den nu gällande gränsbestämningen för fisket vid Vällö och Runnö. Sedan överlantmätaren besvarat frågorna, yttrade professor Holmbäck, att, då den s. k. hoppningsregeln icke använts, byarnas gränslinje utåt havet icke var dragen längre ut än gällande fiskelag direkt anger.

Herr Engström erinrade om att långt innan lantmåteriförrättningen hade kommit till stånd, vore gränserna för ifrågavarande fiskevatten sedan århundraden tillbaka i tiden hävdade.

Professor Holmbäck: Om Runnö och Vällö skulle gå miste om den del av sitt fiskevatten, skall ersättning från kronan utgå efter vissa regler, som föreslås i propositionen. Hur ställer man sig emellertid till tanken att i stället för fiske få pengar och till hur stor summa anser man att förlusterna skulle uppgå?

Herr Engström svarade: Fiskarne ville icke ha några pengar utan behålla sitt fiske. »Pengar försvinner och när de är försvunna, är ju även värdet av fisket försvunnet.» Om områdena skulle komma att tagas ifrån

dem, skulle för Vällös del en direkt förlust göras på omkring 30 000 kronor om året. Indirekt komme man till en högre förlust, vilken ej kunde värderas i pengar.

Herr Landshövdingen framhöll värdet av att fiskerättsinnehavarna hade skött fisket på ett utomordentligt sätt. De hade haft en god fiskevård och hade årligen släppt ut en mängd fiskyngel i sina fiskevatten. Om lagförslaget ginge igenom, skulle de förlora sitt intresse för fiskevården och det skulle hela samhället bliva lidande på. Dessutom skulle, som framgår av överlantmätarens anförande, en rad små jordbruk, nu bärkraftiga endast tack vare fisket, bli ofullständiga, och åtgärder aktualiseras för att i rationaliseringssyfte åstadkomma sammanslagning av gårdar.

Herr Engström underströk vad herr Landshövdingen yttrat, att fiskarne — om lagförslaget ginge igenom — icke längre komme att vara intresserade av fiskevården.

Därefter framställde *herr Landshövdingen* en fråga till alla de närvarande fiskerättsägarna, vilka berördes av spörsmålet, om de vore överens med herr Engström om de synpunkter denne framfört.

Frågan blev med *enhälligt* ja besvarad.

Riksdagsmannen Einar Hægglom förklarade med anledning av herr Engströms önskan om framläggande av en motion i ärendet att han för sin del vore fullt införstådd med den tanken. Herr Hægglom hade i våras varit med om att lämna in en motion i frågan. Det vore, enligt hans mening, en viktig sak, att det som varit tryggt genom laga åtgärd som enskild egendom även skulle tryggas i framtiden. Han ansåg, att länsstyrelsen hade intagit en synnerligen tilltalande ställning till problemet. — Om lagförslaget ginge igenom, komme en hel del förut fullständiga jordbruk att berövas sina möjligheter att giva full försörjning åt en familj. På andra håll försökte man i stället att hjälpa till med att skapa bärkraftiga jordbruk.

Herr Engström påpekade, att det vore synnerligen angeläget, att den geografiska sträckningen skulle även omfatta Svartö, Ödängla och Björnö i enlighet med vad som föreslagits i de av Gränebo, Jonsson i Skedsbygd m. fl. väckta motionerna. Däremot önskade han, att de nuvarande gränserna mot havet bibehölles.

Riksdagsledamoten fru Tekla Torbrink beklagade, att riksdagsledamöterna icke tidigare hade fått sätta sig in i förhållandena på platsen, så att de tillsammans hade kunnat framlägga motion i ärendet. Kustförhållandena här vore ju helt annorlunda än i det övriga landet. Fru Torbrink erinrade om betydelsen av fisket ur närings synpunkt samt om värdet av ålexporten. Rent nationalekonomiskt sett vore det riktigast, att näringen fortsattes och bedrevs rationellt av yrkesfiskarne och icke av några stycken, som för ro skulle komme ut och fiskade och som, när de finge för mycket fisk, måste vräka den. Fru Torbrink sade sig med nöje vilja skriva på motionen.

Till sist påpekade fru Torbrink, att denna fråga icke alls vore en politisk partifråga utan en ren försörjningsfråga.

Riksdagsmannen Sigfrid Nordkvist instämde i vad fru Torbrink hade anført samt yttrade vidare, att ej heller han ansåg frågan vara en partifråga utan snarare en rent näringspolitisk fråga. Den väckta motionen hade icke varit tillgänglig för alla. Talaren, som icke anmodats underteckna den, förklarade sig vara beredd att skriva på motionen.

Herr Landshövdingen: Det vore bra, om samtliga länsrepresentanter bleve anmodade att underteckna motionen.

v. Talman Petrus Gränebo yttrade, att han hade samma mening i sakfrågan som uttalats av de föregående talarna, att man skulle försöka få en ändring till stånd i det av Kungl Maj:t för riksdagen framlagda förslaget till ny fiskelag med bibehållande av de nuvarande gränserna för rätt till fiske i dessa fiskevatten. Motion i detta syfte borde därför väckas av länets representanter. Emellertid hade några av riksdagsmännen från länet redan väckt motioner i denna fråga, vilka i huvudsak avsåge bibehållande av de nuvarande fiskerättsgränserna. Efter vad som upplysts under sammanträdet hade icke alla riksdagsmän från länet, som så önskat, blivit i tillfälle att underskriva motionerna. De kunde till höstriksdagen framlägga motion om bibehållande av de nuvarande fiskerättsgränserna oförändrade. Talman Gränebo och de riksdagsmän, som redan väckt motion i ärendet, hade — icke minst efter besöken å Vällö och Runnö — funnit, att detta vore den bästa lösningen av frågan.

Riksdagsmannen Einar Johansson underströk, att det icke råde några delade meningar från de olika partiernas sida om att göra en framstöt angående ändring av fiskelagsförslaget, så att nuvarande fiskegränser vid Vällö, Runnö m. fl. platser skulle få bibehållas oförändrade. Det vore närmast en taktisk fråga, hur man skulle nå det målet. Länsrepresentanterna vore villiga att stödja en eventuell framställning, och riksdagsman Johansson hoppades, att den skulle giva åsyftat resultat.

Herr Landshövdingen ansåg, att det problem, som talman Gränebo hade framkastat, finge riksdagsmännen själva fundera på. Av diskussionen framginge, att de å sammanträdet närvarande länsrepresentanterna i riksdagen vore eniga med befolkningen i denna ort om att lagförslaget borde uppjukas, så att fiskarnes berättigade intressen tillvaratoges.

Professor Holmbäck yttrade, att fiskerättslagen hade varit den mest krångliga lagstiftning, som han hade varit med om. I anledning av propositionen om fiskelag hade det väckts mellan 30 och 40 motioner. Många hade rört frågor om de speciella ortsförhållandena i länen. I utskottet hade man använt 50 timmar på att gå igenom och debattera lagförslaget. Därunder hade naturligtvis även Runnö- och Vällö-bornas framställning flera gånger varit föremål för behandling. Professorn vore förhindrad att säga, hur debatterna hade förlöpt men hade för sin personliga del varit sympatiskt inställd mot ifrågavarande yrkanden. Debatten i utskottet hade slutat med att man antagit ett utlåtande, men detta hade ej förelagts riksdagen, enär på talmanskonferensens initiativ hela frågan om fiskelagen skjutits till hösten. Enligt riksdagsordningen skall, då ett ärende är skjutet till hösten, utskottet behandla ärendet på nytt under förutsättning att motion väckes. Då det nu vore klart, att motion kommer att väckas, kommer alltså utskottet att pröva frågan på nytt. Utskottet komme att få del av samtliga de synpunkter, som hade anförts under dagens sammanträde och utflykt. Professorn hade ansett sig böra yttra sig mycket försiktigt, då en utskottsordförande icke borde avgiva något omdöme på förhand, men strök under, att han under sammanträdet fått reda på mer än vad han förut kände till både beträffande frågans juridiska sida och dess faktiska ingripande på näringslivet i orten. Sin tidigare sympatiska inställning till Vällö- och Runnöbornas yrkanden hade han fått befast.

Herr Landshövdingen yttrade, att oaktat de mycket försiktiga och diplomatiska ord professor Holmbäck valt, hade anförandet dock innefattat ett bragelöfte.

Då intet vidare förekom förklarade herr Landshövdingen sammanträdet avslutat.

Som ovan.

In fidem:

Ragnar Jacobsson.

Nr 625.

Av herr **Nestrup**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 133, angående vissa riktlinjer för enhetsskolans ledning och lokala organisation.*

(Lika lydande med motion i Första kammaren nr 528.)

Stockholm i oktober 1950.

Nils Nestrup.
